

PERIÒDICH POLITICH VERMELL

■ SALUT PÚBLICA ■ INTERESSOS POPULARS ■ ARTS Y LLETRAS ■

Redacció y Administració: carrer de Ronda de la Universitat, número 6, Barcelona

— VENTA: 25 exemplars, 1 pesseta; Un número, 2 quartes. — Surt a llum los divendres ab tota regularitat. — SUSCRIPCIÓ: Espanya, 8 reis trimestre; Extranger, 16. —

PAYIADA

Los espanyols tenim una sort d'allò que no hi ha.

Los nostres avis tenien los bens, la vida y la honra á mercè del primer frase que volgués ferlos cremar de viu en viu.

Nosaltres tenim la honra, la llibertat y la vida á la disposició del bon ó mal humor de qualsevol capità general.

Avans los frares ho eran tot; avuy ho son tot los militars.

Mes en tant que á aquells los varem treure ab un decret, á aquestos no hi ha medi de treurels ni á fum de sabots. Com que son eils los que tenen pel mànec la paella!

Mentres se preniau precaucions á tot arreu pera evitar un cop de mà, explota á Madrid una insurrecció militar.

Això de fer explotar la mina als meteixos peus del ministeri y del capità general, era realment volerse burlar de la professió.

Desde l' instant en que s' tingué notícia del pronunciament d' uns quants militars y paysans, se 'n tingué també de que tot plegat no havia estat més que una lleugeresa y de que l' moti havia mort en lo meteix moment de naixre.

Mes Pavia no podia perdonals de cap modo l' espant que li havian fet passar, y, pera poguer obrar discrecionalment, proclamá l' estat de siti en lo territori sotmès al seu mando.

Perque lo que es pera sofocar la sublevació, malehit si necessitava l' estat de siti, puig que aquella no havia sigut més que un gastament.

Mes necessitava esbravar d' un modo ó altre la rabia que tenia al cos, y suprimi las lleys de una plumada. ¡Eil ray que está avesat á saltar per demunt d' ellas!

Resultat de tot això es que 'ls diaris de Madrid han pagat la festa.

Dirán vostès: ¿que tenen que veure 'ls diaris ab los militars més ó menos sublevats que hi pugui haver á Espanya?

Precisament porque no hi tenen res que veure los hi tocava se 'ls paganos.

M' explicaré: Vostes ja saben que las armas, fora de molt contadas y honorasas excepcions, han estat sempre enemigas de las lletres. Donchs lo militar mes enemic d' aquestas que hi ha hagut al mon, es lo general Pavia.

Y sino á la prova.

Feya lo capità general de Castilla la Nova un disbarat, — y no cal pas dir que n' ha fet á l' alçada d' un camponer, — puig bastava que la premsa l' criticqués pera que ell s' empenyés en tirar avant y fora pel camí empré.

Cometa, per exemple, una arbitrarietat fent

castigar á uns infelissos civils que havian complet ab son deber; la premsa se li tirava sobre, y ell responia tranquilament:

— Si no callas desseguida, 'ls faig fusellar.

Ara, ab això del derrer esbalot, Pavia ha pensat, y precis es confessar que ha pensat molt bé:

— Si no amordesso la premsa 'm comensarán á dir que més ho soco jo; amordassem-la y aixís no 'm vindrà á xiular las orellas ab lo del 3 de Janer y altres ximpleries passadas de moda.

Y aquí tenen per qué va proclamar l' estat de siti contra la premsa, no contra 'ls sublevats, puig que aquestos, com ja havem dit, moralment eran ja morts poch després de neixre.

No sabem si Pavia, que aquestos dias ha fet denunciar diaris y agafar periodistas á la mida del seu gust, haurá tingut la bona idea d' aprofitarse del estat de siti pera fer retirar de las bibliotecas públicas y privadas todas las coleccions de periòdichs y todas las historias que parlan del seu famós cop d' Estat, d' aquell delictu de lesa nació comés per ell, que l' té completament incapacitat de condemnar res de lo que puguin fer sos aprofitats deixebles en l' art de sublevar y de fer traicció als governs més ó menos ilegalment constituïts.

Si ho ha fet ja, si ha fet cremar tots los impresos que podrian recordarli la sublevació del 3 de Janer, ja no li faltará més que fusellans á tots los que encara 'ns recordem de que va trepitjar ab las potas de son caball la Soberanía nacional, que val alguna cosa més que la soberanía d' un sol, pera quedar als ulls de la posteritat pur com una coloma blanca.

Y si no ho ha fet, fassiu aviat, porque l' estat de siti, aquesta mida absurda que posa una part ó l' total de la nostra nació baix lo poder discrecional de qualsevol terrabans ab uniforme, s' acabarà un dia ó altre, y llavors no li valdrá á Pavia l' casco pera illurarse del diluvi de merescuts dicteris ab que l' abrumará la premsa de Madrid pera indemnissarse del forsat silenci á que ara la té condemnada.

Sembla mentida que vers la fi del siglo XIX, d' un siglo que pretent basar rotas las sevas institucions en lo dret y la llibertat, puguin encara realissarse arbitrarietats com las que está cometent ab la premsa madrilenya l' home fust del 3 de Janer de 1874.

UN FILANTROP

¿Cóm ho faria la humanitat sense aquestos benefactors que de quan en quan á tras cantó li surten? ¿Queris de nosaltres sense aquestos

héroes de la beneficencia, disposats sempre á sacrificarse pel be de llurs semblants?

Bo es que entremij de tants y tants egoïsmes com lo rodejan trobi l' home alguna vegada algun d' aquestos nobles cors que sols desitjan treure de pena á aquell que lluyta ab las onades de la miseria.

Nosaltres tenim la sort de coneixen un que 's deaviu pera afavorir als artistas, sobre tot quan aquestos tenen la dona guapa.

Perque, això sí, lo bon home, malgrat los seus anys, puig ja no té res de jove, encara es molt aficionat á las faldillas, máxime si aquestos están coronadas per un bon pamet de cara.

Aixís es que l' desgraciat que tinga una dona bonica pot contar ab que l' nostre filantrop lo afavorirà en tot quan puga. No sols remediará sus necessitats, y més particularment las de la sua muller, sino que fins lo farà membre de todas las societats sabias y no sabias de Barcelona, y podé podé fins li obtindrà alguna creu y tot, sempre y quan li permeti alleugerarlo una mica de la seva pesada creu matrimonial.

Perque es de saber que l' nostre héroe pertany á la societad d' Amichs del País, á la dels Amichs de la Instrucció, al Institut Agrícola catalá de Sant Isidro, als dos Fomentos de la Producció, Nacional y Espanyola, á la Academia de Bonas Lletres, y á todas las demés hagudas y per haver, sense contar ab que es membre nato dels Jurats de todas las Exposicions que á Barcelona se celebren.

Mes la seva especialitat, lo que li ha valgut lo gran nom que entre nosaltres s' ha conquistat, es la d' organisar de quan en quan eixos certaments pera premiar la virtut, certaments que son la honra del nostre siglo.

Los treballs, las fatigas que al nostre bon filantrop li costa lo destij de trobar una virtut á qui premiar, constituirian tota una epopeya digna de la ploma d' un Homero ó d' un Dante.

¡Quántas voltas, corrent darrera d' una virtut pera premiarla, ha estat á punt de perdre la seva, cas de no haver arribat á pérde-la de debó, seduhit per las gracias de la dona que ell suposava virtuosa! ¡Quántas y quántas passejadas, quántos y quántos passos, quántas anadas y vingudas li costa lo seu filantropich destij d' impedir que la virtut s' enlloiti en lo vicij!

Y l' pitjor de tot es la mala fama que entre los que s' diuen desprecupats, entre aquesta mena de gent que no creu en cap impuls noble ni en cap intenció generosa, li ha valgut aquest destij, que ha estat la principal, pera no dir la única, preocupació de tota sa vida.

Perque l' nostre bon home, convensut de que pels alts de la nostra societad no hi té de trobar

cap virtut, i encara que l'hi trobi no s'ha de deixar premiar, busca sempre la virtut pels baixos; lo qual l'obliga a freqüentar certs carrers que no tenen bona fama, puig es sabut de sobras que la nostra egoista societat té sempre per dolent tot allò que no s' cubreix ab l'or fals d'una agradable apariència.

Mes ell no fa cap cas del dir de la gent, y quan logra descobrir una virtut, la alegría que li causa la troballa l'indemnisca de tots los disgustos y de totes las penas que l'buscaria li ha causat.

Llavoras es quan lo nostre home s' multiplifica y redobla la seva activitat. Perque lo trobar la virtut no es res, lo principal es presentarla al públich, treurela com qui diu a la vergonya, y premiarla.

Per aixó un cop ne té tres ó quatre de reunidas, aquests qualsevol festa para obrir un certamen oferint premis a la virtut, y allá va l' nostre home ab totes las que ell ha descubert.

Ab quin orgull se dirigeix llavoras a la reunió, dibent plé de vivíssima satisfacció:

— ¡No deya que no hi havia virtut en lo món! No os queixava de que no hi havia més que vicis y crims y miserias en aquesta vida! En lloch de buscar la virtut pels alts, fessiu com jo, baixessiu al fons de la societat y remenssiu lo llot que l' cubreix... ¡Mireu quina perla li he trobat!

«Aquesta jove, plena d'encisos, dotada per la naturalesa de totes las gracias, no sols ha mantingut ab lo treball de sas mans, retribuít ab la miserable quantitat de dos rals diaris, á sos avis ja sexagenaris, á son pare ferit, á sa mare beneyta, á son germá cego y á sas duas germanas petites, sino que, havent envidiat una seva vehina que tenia quinze criaturas y la més gran de deu anys, carregá ab totes ellas, mantenintlas y educantlas com podia haverho fet una mare possedora d' un gran capital.

«Y lo que es més d' admirar, son las moltas tentacions que ha tingut que resistir para conservar-se pura en mitj de tantas obligacions y de tanta miseria. Senyors molt respectables, grans capitalistas, homes d' aquests quin egoisme 's fa incapassos de donar un céntim a la desgracia, li han fet tota mena d' ofertes si volia deixar á tota aquella colla que vivian del seu treball, y se n' anava á viure ab ellas. Fins n' hi hagut un que li oferí posarli pitx, y un altre que la volgué seduhir posantli cotxe. Mes totes aquestas tentacions, capassos de fer perdre lo enteniment á qualsevol dona menos virtuosa que ella, no lograren fer falta á son deber á aquesta pobre jove de disset anys.

«¡Aquí la teniu! Admireu-la, premieu-la y torneu-la al llot d' ahont l' he tret, á fi de que ab son exemple fassi creixe al seu entorn altrás virtuts que ab sos prechs deturin la má de Deu quan irritat la vulgui descarregar demunt de la depravada societat del nostre sigle.»

Y la reunió contempla ab un pam de boca oberta al filantrop que ha trobat aquella maravella; plora enterida al escoltar las privacions y miserias y las tentacions de tota mena que aquella virtut ha tingut de suportar; li dona un grapat de monedas, ó un senzill diploma, entre l' soroll de la música que toca una marxa guerrera, y, seguint lo consell del orador, torna a deixarla entre l' llot y la miseria, á fi de que 'n fassi de petites y puguin los filantrops venders tenir lo gust d' anarllasi á buscar y l' plaber de poger servir un altre plat de virtut á las generacions futuras.

«Que n' es de felis llavoras lo nostre home! Ab quin plaber conta als amich y coneguts los treballs que li ha costat trobar aquell rich tresor! ¡Qué de teorías exposa sobre l' modo de conrear y fomentar la virtut, aquesta planta que tan depressa va desapareixent de la nostra societat metalisada, exceptiva y descredgada!

La societat estaria salvada si hi hagües en tot lo mon mitja dotzena de filantrops com ell.

Barcelona no tindrá vergonya, si demá que mori nostre home no li aixeca una estatua.

Ab moltis menos motius l' ha aixecada á Lopez y Lopez.

L' HOME DEL COP D' ESTAT

Pavia es un gran home, mirondón, mirondón, mirondaina, Pavia es un gran home d' aquella que no n' hi ha. No vol que li recordin, mirondón, mirondón, mirondaina,

no vol que li recordin que ell s' hagi sublevat. Y fent calla' á la premsa, mirondón, mirondón, mirondaina, y fent calla' á la premsa creu que s' oblidará. Com si pogués lo poble, mirondón, mirondón, mirondaina, com si pogués lo poble oblidarlo jamay.

Lo tres de Jané encara, mirondón, mirondón, mirondaina, los tres de Jané encara nos con y nos courá. Pavia, tres de obisam, mirondón, mirondón, mirondaina, Pavia, tres de obisam, ¿qué t' havias pensat!

Lo poble may oblidat, mirondón, mirondón, mirondaina, lo poble may oblidat, á aquella que li fan mal. Y á tu sempre t' senyala, mirondón, mirondón, mirondaina, y á tu sempre t' senyala com un dels més felis.

Perque tu li rubares, mirondón, mirondón, mirondaina, porque tu li rubares la seva llibertat. La seva traydoria, mirondón, mirondón, mirondaina, la seva traydoria jamay s' cabotará.

Per més que 'ns amordassis, mirondón, mirondón, mirondaina, per més que 'ns amordassis la anirém pregonant. Y á tu t' dirá la historia, mirondón, mirondón, mirondaina, y á tu t' dirá la historia l' HOME DEL COP D' ESTAT.

Lo dimecres d' aquesta setmana cumpliren divuyt anys que la Espanya er pes lliensava del trono á la dinastia borbónica.

La Revolució de Setembre omplirá sempre una de las planas més gloriosas de la historia d' Espanya, á pesar de las abominantas apostasias de gran part dels seus més importants homes, avuy envilitos adoradors d' alló meteix que la divuyt anys endertocaren y que sens sas vergonyosas apostasias no hauria resuscitat may més.

Lo poble necessita refrescar sa memoria pera exigir á son temp totas las responsabilitats á que s' hagian fet acreedores los que per interes personal s' han venut la Llibertat y la honra de la patria.

Las viudas del brigadier Velarde y del coronel Mirasol, han interposat sa influencia pera que s' indulti de la pena de mort als sublevats de Madrid.

Tothom se inclina al be, pero 'l govern fa 'l sort.

No hi ha pitjor conseller que la gelosia. Y com al ministéri hi ha tant ex-sublevats...

En lo Consell de guerra que te de jutjar á n' en Villacampa dibuen que hi abundan los generals que s' han sublevat.

Y donchs ¿de ahont los haurian tret si 's haguessen buscat sens macula del pecat d' insurrecció?

¡Y pensar que serán capassos de condemnar á un home á mort per haberlos imitat en un acte que ha resultat honros per tants d' ella! ¡Oh moralitat de la política!

A Valencia s' ha tractat de recullir firmas demanant l' indulti dels condemnats á mort, y en vintiquatre horas han firmat més de 12,500 vehins, es á dir, tots lo que pogueren donar l' abast á la ploma en tots los punts ahont se recullian firmas.

Que s' fassi l' meteix en tots los punts d' Espanya, y estém segurs que 'l resultat será igual que á Valencia.

Y tindrem de tornar á sentir repercutir en nostros cors las descàrregas de nous fusellaments per causas políticas?

¡Ah, governants! ¡quan cert es que 'l rector may se recorda de quan ha sigut escolat!

Un aplauso al clero de Valencia. Tot ell en massa ha firmat la exposició de-

manant la vida dels sublevats de Madrid, y lo arcabisbe ha telegrafiat al govern feut la mateixa súplica.

Tots sos actes fossin com aquest, y d' altra manera 'l tractariam.

Tot Madrid, ó més ben dit, tota Espanya que no cobra de la política, s' interessa per lo sort dels que s' diu que han sigut condemnats á mort en la vila dels tabuls.

Veurém ahont arribará ab aquest motiu la regia prerogativa.

En Sagasta té una gran festa pera celebrar aquesta setmana: l' aniversari de la Revolució de Setembre.

Sens ella, es probable que l' actual president del ministéri no ocuparia lloch tan elevat, y á bon segur que entre 's sublevats de Madrid se hi trobaria algun individu dels que ara volen fusellaments.

Opinarian igual si no haguessen guanyat al sublevarse l' any 68!

Segons diu lo corresponal de *El Diluvio* á Madrid, lo brigadier Villacampa fou induhit á sublevarse per primera vegada en la redacció de *La Iberia* y... ¿per qui dirian? donchs pel meteix Sagasta en persona, acompanyat d' en Carlos Rubio.

Vaja, que si aixó es cert y pot en Sagasta ab tranquil·litat mirarse l' fusellament de son antich company, se necessita...

Dispensis, que veig gura.

Nostre amich I. Cuadrado, redactor de *El Grito del Pueblo*, periódich que s' publica en lo vehí poble de Sant Martí de Provensals, ha sigut tancat á la garjola per la publicació d' un article en favor de la jornada de vuyt horas de treball.

Quan vegis las barbas de ton vehí pelar... Agafa 'l tren.

També han sigut denunciats *La Democracia* y *El Combate*, periódichs zorrillistas d' aquesta ciutat, passant al quarto foch lo periodista senyor Aparicio, si be afortunadament fou poch després posat en llibertat.

Las parviadas per tot resonan.

Continúa la premsa monárquica fent escarrafals per lo de Madrid.

Vaja, farsants! Tant de greu vos sab de que s' imitin vostros procediments?

Refrans adobats: Cap periodista pot dir d' aquest Pavia m' escapará.

Vai més Cánovas fugint que Sagasta gobernant.

Sublevat resuscitat (classe fusionista) pica més que un altre.

Qui á farsants dona l' poder, lo pa y la llibertat hi pert.

Lo que no vulguis per tu, fesho al sublevar-se 's altres.

De ministre y de liberal, se n' té de venir de mens.

No hi ha temps que no torni, ni sublevats que perdin la memoria.

No han llegit l' article titolat *Lo Catalanisme y la Democracia*, publicat en *La Renaixensa* del diumenge passat?

Llegixintjo y s' farán un tip de siure. May haviam llegit tan gran aplech de disbarats.

Lo nostre coleja obra cátedra de democracia y vol que hi hagi brassos y estaments, y se indigna contra 's democracias que s' dibuen republicanas y diu que ell no es monárquich y que acceptará tot lo que disposi la majoria, y tot un rastell de disbarats per l' istil.

Vaja, senyora *Renaixensa*, agafi l' diccionari y veurá que *democracia* es aquella forma de govern en que l' poble, sense distinció d' estaments ni brassos, exercix la soberania. Per consegüent no hi pot haver democracia fora de la República, per més que hi pugui haver republicas que no sian democráticas.

¡Qui diables haurá donat entenenet á *La Renaixensa* de ficar-se en política!

¡Estava tan be quan no més s' entretenia en cantar l' amor y las ninetas!...

La filla del brigadier Villacampa no 's dona punt de repòs pera procurar salvar la vida de son pare.

Es la admiració d' amichs y enemichs multiplicants per tot; pero ¡ay! se li han tancat moltes portes, més que per altra cosa, pel temor de que l' amor d' una filla pogués lograr trobar eco en certes consciències poch disposades al be.

L' anhel de tothom no pot menos de ser que no quedi orfe tan admirable criatura.

La partida sublevada de Catalunya ha donat molt joch a Madrid.

Mentres uns periòdichs ministerials deyan que la tal partida era un mito (com aquelles de la porra), altres asseguravan que havia sigut batuda y destrossada de no sé quantas maneres.

¡Ob collera del pressupost, quantas plantas ocasionast!

Una dotzena de periòdichs denunciats y més de la meytat d' aquest número de periòdichs a la presó son los resultats de las primeras midas d' ordre del govern.

A Espanya ja se sab.
No hi pot haver trencadissa que la premsa no pagui 's testos.

Ni Cristo que baixés del cel (cas de serhi) podria treure l' aygua clara de las impresions recullidas respecte a si 's darà ó no l' indult de la pena de mort als sublevats de Madrid.

Sembla que la regenta se inclina a concedir-lo, pero los debers de reyna constitucional fa que tinga d' escoltar los consells dels ministres, que sembla que están dividits en aquest punt.

Que es com si diguessim molt bona voluntat y poch diners.

En Martinez Campos y en Pavia son los dos homes de la situació que ab més insistència volen que 's fuselli als últims sublevats.
¡Eufevjoso!

En lo Certamen de 1886 anunciat per lo *Casino Provençense*, s' ofereix un premi donat per la reyna regenta, consistent en un rellotje de butxaca, a la millor composició que tracti de la *Influencia de las ideas socialistas sobre lo treball industrial*.

Atesa la posició de la oferenda del premi y en vista de las opinions dels que forman lo Jurat, no hi ha pera que dir que aquesta composició deurá ser essencialment anti-socialista.

Ho advertim a aquells dels nostres companys que podian haver tingut desitjos de ferse ab lo rellotje de la regenta.

Diu *El Globo* que ni l' seu jefe ni l' seu partit (el *borriquillo delante*, para que no se espante) rebrán may lo poder d' un moti ni d' una insurrecció militar.

¡Clar! Perque no hi ha cap insurrecció militar ni cap moti capás d' entregar lo poder a uns homens que anteposen lo jefe al partit y fins als principis.

El Globo no espera l' poder més que de mans d' en Sagasta.

Per aixó li fa tantas festetas.

El Globo treu foch pels caixals contra l' governador de Leon, que ha confós als possibilistas ab los zorrillistas y federals, agafant indistintament als uns y als altres.

La veritat es que s' necessita ser molt llonzo pera pendre als possibilistas per republicans.

Segons un telegrama publicat per lo *Diario de Barcelona*, hi ha a Madrid certs periòdichs que s' queixen de la llibertat de que disfrutan los seus col·legas de provincias.

Vingan los noms dels periòdichs que tan de be 'ns desitjan, encara que no sia més que pera saber a qui tenim d' agrahir tan bonas intencions.

Un altre telegrama del mateix *Diario* diu que si a Catalunya s' hi aixa un' altra partida se declarará en estat de siti a las quatre provincias catalanas.

¡Qué espere, donchs, lo Govern que no fa sortir aquesta partida!

¡Tan fàcil que a n' ell li es ferbo!

Perque la veritat es que sembla que s' busca pretext per posarnos al nivell de Castilla: seria un altre modo de portar a terme la unificació de la nostra península.

Ferho per medi del estat de siti.

Un dels sublevats que probablement pagarà ab la vida lo delict... de no haber guanyat, es un estudiant de 22 anys.

Interrogat per si era ell qui havia disparat contra 'l brigadier Velarde, negá obstinadament, no poguent sen treure res en net.

A conseqüència d' aixó, se diu que un membre del tribunal militar proposá a sos companys que s' sortejessen los presoners pera fusellarne un de cada cinch per la mort del citat brigadier.

Al sentir aixó, l' estudiant s' adelantá y digué que ell havia sigut, y que no volia que ho paguessen d' altres.

Ab tan noble confessió sabia que 's guanyava una condemna de mort.

Y 's periòdichs ministerials indecents! continúan dihent que 's sublevats no eran més que quatre criminals.

La *Renaixensa* de la setmana passada ha trobat que en l' edifici de la Exposició internacional hi ha unas naus triangulars de 103 metres d' alçada per 22,95 d' las voras.

Admirats de semblant monstruositat havém volgut saber qué es lo que nostre colega volia dir, y, consultant lo segon número de *La Exposición*, havém trobat que s' tracta d' unas naus quins planta es un triángul isòceles de 103 metres d' altura (lo triángul, no la nau) per 22,95 de base.

Mes (qué sab *La Renaixensa* de triánguls isòceles ni escalotes?)

En lo mateix número parla lo nostre colega del carrer d' en Xucá d' un grup de *genets* que *acutellejavan* a dos soldats de caball que portavan un parte.

Genets, en catalá, vol dir *soldats* ó *pajans* d' caball, ó, si s' vol, *caballers*, y *acutellejar* equival en aquest cas a *donar cops de sabre*.

Y son los homes de la *Renaixensa* los qui volen redimir a Catalunya? Quan millor ferian de redimirse ells primer de la ignorancia y ximpleria crónica que pateixen!

Se asegura a última hora que no 's perdonará cap sentència a mort de Madrid.

Si aixís succeheix, algún dia convindrà ferne memoria.

SERENATA

Ab una línia vaig vindre un vaspre
febrís al frente de ton balcó,
per darté hermosa,
nena amorosa,
ma carinyosa
proba d' amor.

La blanca línia com brina de plata
ab guig mostrava son dels somris,
y al veure, nena,
la línia plena,
fugi ma pena
per 'quella nit.

Pel mitj las cordes de ganfil tira
flansant dolçosa mon-dit d' acer,
vareig cantarte,
vaig recordarte
que 'l podé' aymarte
m' es un plaer.

Llavors te gueta, que previnguda
per ma cantada devia estar;
sens aviserme
va un tant tirarme,
y ¡ay! va tocarne
del mitj del cap.

Sis PIERRECHS

En la iglesia de Potries (Valencia) hi havia un rector ab més agallas que un cabecilla y més verí que una beyata soltera de xexanta anys.

Lo divendres sant, quan donava Son Amo

als feligresos, se negá a posar la becada entre dents d' un per certes futesas que entre ells se tenian, y ademés lo maltractá d' escandalós.

Acudí l' injuriar als tribunals, y ¡oh miracle impensadíssim! scaba de dictarse sentència en la Audiencia de Xátiva, condemnant al prebere a sis mesos de desterro, multa y costas.

En aquesta si que no li ha valgut al reverent lo Deu que portava a la mans.

A Madrid han posat pres a un agent d' un capellá d' Oviedo perque volia comprar una canonja per quatre mil pessetas, ó sia per la paga del primer any.

¡Bah! Nolen dir que no hi ha cap canonjo que hagi obtingut sa dignitat (!) pel meteix procediment?

¡Encara dirán que 'l poble espanyol no es religiós!

No fa molt temps entravan cada dia de matut a Barcelona quatre porchs vestits de capella, dintre de una jardineria.

Avuy la cosa s' ha perfeccionat. A Murcia han fingit un combregar pera entrarhi tot un carragament d' oli y altres articles, y a Valencia han fet servir de alcebot a Deu en persona entranthi sense pagar drets una pila de arrobas de cansalada.

Voldría explicarnos *El Correo Catalán* com es que Deu, que castiga a un contractista perque treballa en dia de festa, deita sense càstich semblants sacrilegis?

A Manresa, seguint l' exemple de La Bisbal, volen també negar lo pa y l' aygua als lliberals. Lo reglament de la societat *Liga antimasonica* de aquella ciutat es deliciós.

De aquí en endavant ningú podrà ser atmes en cap fabrica ni en cap casa de Manresa sense presentar la partida de baptisme, un certificat de haver sigut confirmat, lo butlletí de haver complert ab la parroquia, y un certificat de bona conducta firmat pel senyor rector.

Los botiguers tampoch podrán vendre res a qui no vagi proviat de tots aquestos documents.

Quina llástima que no eximeixin del pago de la contribució a tots aquells que no 's tingun.

Y qué poch manresans los presentarían!
Y aixó que son tan catòlics.

EPIGRAMA

—Jo a ningú robo una maila,
deyx un dia l' senyor Pons;
y ara cort lo gran canalla
robava tan sols milions.

CELESTI

XARADAS

De ma primera no 'n tenen
tots los qui 'n voldrían tindre
per més que fassin *sus tres*
pera poder conseguirme.
Lo meu tot es un Narvex,
mes Narvex de per ríoxe,
que ab la premsa de Madrid
s' ha proposat fer la ximplia.

Vaig tenir una foto!
ab una segona tres
(perdone si m' hi permés
lo d' una paraula tal)
al carrer de Sant Sevé,
que vaig darli una sumanta
que segons lo mateix cana
hu tres molt d' aforti be.

J. STARR CHATAN

TRENCA-CLOSCA

Qui té boca y palla,
Combinar aquestas lletres de maners que digan lo
nom d' una peña catalana.

SOLUCIONS

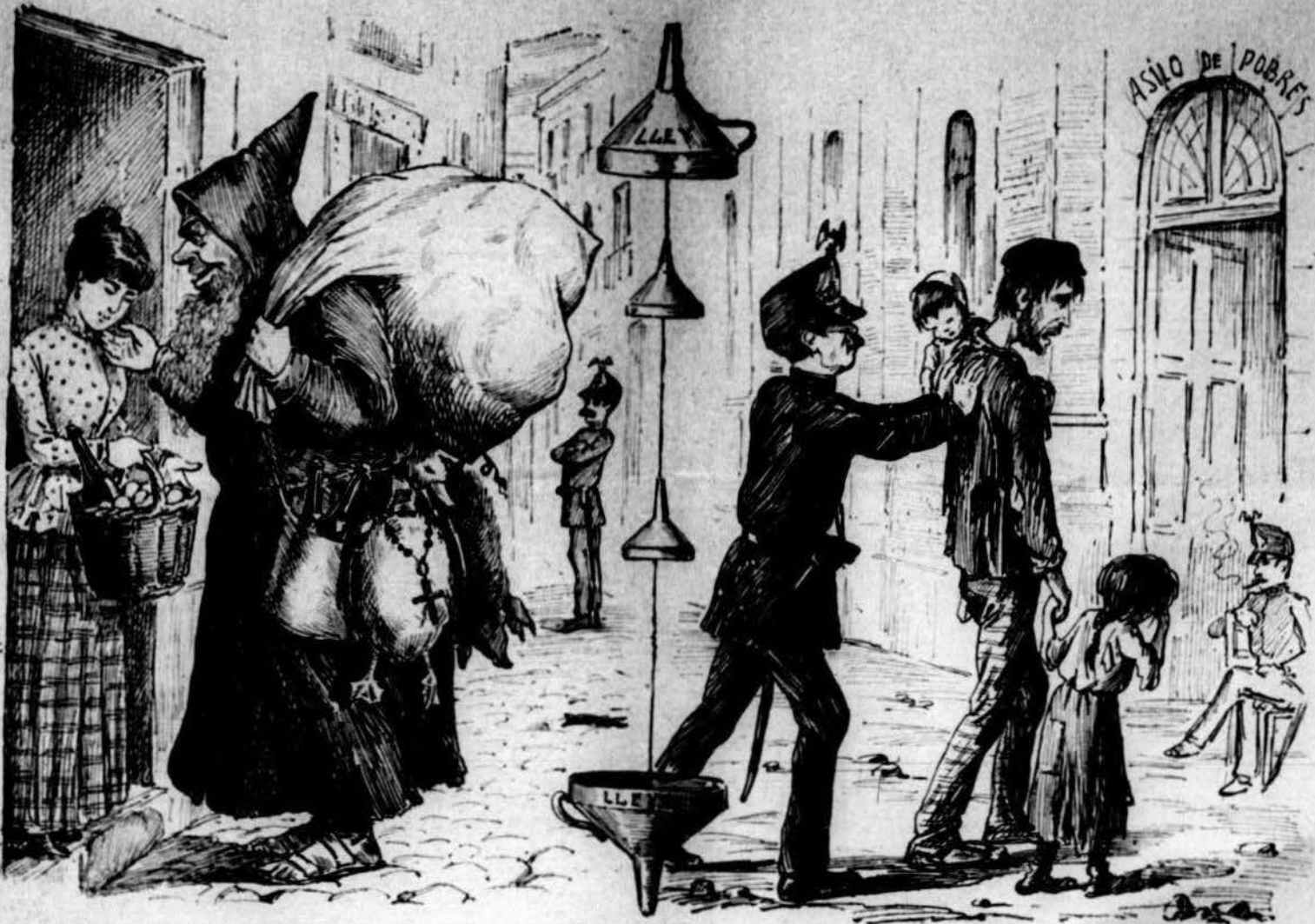
A LAS CANTORIAS DEL MÓNDO PARRAT
GEROULFON: — Qui té mal busca remey.

IGUALTAT DEVANT LA LLEY

Núm. 276

LA TRAMONTANA

Fig. 4.

Lo qui capta pel convent.

Lo qui capta per la familia.